

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy óra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével szemben,
hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részé-
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl.

A vidéki színészet.

Pécs, 1898. február 1.

Az újabb alkotmányos éra kezdetén ki lett adva a jelszó, hogy Magyarország fővárosát minden áron nagygyá és hatalmassá kell tennünk, mert egy nagy és hatalmas főváros legjobban juttatja kifejezésre önálló állami létünket, egyedül képes Bécsnek tulnyomó súlyát az egész birodalomban kellő korlátok közé szorítani.

És ez az elv helyes is volt, mert a hatvanhetes kiegyezésben ugyanis feláldoztunk mindent, a mi nélkül önálló állam nem képzelhető, nem volt hadseregünk, a melyben államiságunk kifejezést nyert volna idehaza, nem volt diplomaciánk, a mely önállóságunkat a külföldnek tudomására hozhatta volna: szükségünk volt tehát egy nagy, egy fényes fővárosra, melyről mindenki az első tekintetre felismerje, hogy az nem egyszerű tartományi székhely, hanem egy nagy ország központja.

És Budapest fejlődése soha sem sejtett arányokat öltött; felküzdötte magát az európai államok fővárosainak diszes sorába, fényes ragyogásával nem egyet azok közül fölül is mulván. Sok szó fér ugyan ennek a mesterséges eszközökkel létesített fejlődési túltengésnek az egészséges voltához, mert az jórészt nem a saját erőnknek, hanem idegen tőkének, idegen elemek beözönlésének köszönhető, de jól esik azt

mégis látnunk s benne gyönyörködnünk; nem is panaszoljuk föl, bár az a fejlesztés nagyon is a mi rovásunkra történt.

Méltó panasz tárgyát képezheti azonban az, ha az a nagy állami támogatás, a mely kezdetben a főváros felvirágoztatásának alapvető munkájához okvetlenül szükséges volt, az immár megizmosodott főváros számára továbbra is teljes mértékben lekötve marad s megzavarja a nemzettest egyes részei között a helyes fejlődési arányt. Ma már a fővárosban magában megvan a továbbfejlődésnek annyi tényezője, hogy immár bátran nélkülözheti az állam rendkívüli támogatását; ma már az erőknek az a mesterséges centralizációja, a mely eddig egy erős állami központ megteremtésére szükséges volt, nemcsak nem szükséges többé, de határozottan veszedelmes is, mert elvonja az egészséges fejlődés feltételeit a fővárost tápláló vidéktől s ennek egyes köreire közvetlen áldásos befolyással bíró vidéki központoktól.

Hogy mást ne is említsünk, itt van a magyar színészet ügye. A rohamosan fejlődő fővárosi élet szellemi szükségletét nem volt képes már kielégíteni az a három színház, a melynek régi gárdája képviselte ott a magyar színművészetet. A régi színházaknak fel kellett frissíteniök művészi erőiket s e mellett új színházak keletkeztek, a melyek a régiakkal csak úgy versenyezhetek, hogy a legjelesebb erőket

gyűjtötték maguk köré. Mindez a vidéki színészet rovására történt, mert a főváros oly nagy mértékben vonta el a vidék legjobb művészi erőit, hogy egyetlen színi iskolánk nem volt képes az így támadt hiányt kipótolni.

Természetes, hogy a művészi erejében ilykép megcsökkent vidéki színészet iránt a közönség támogatása is megcsappant, mihez nagyban hozzájárult, hogy a fővárossal való közlekedés könnyű és olcsó volta a vidéki közönség nagy részét fővároslátogatóvá és a színészet iránt is fővárosi igényeket táplálóvá tette. Ily körülmények között tehát parancsoló kényszerűséggel lépett fel a vidéki magyar színészet állami támogatásának szükséges volta, mert a maga erejével, a fővárosi verseny s a közönség fokozódó részvétlensége mellett, végveszedelme elé siet.

S mégis azt tapasztaljuk, hogy az állam még mindig a régi kerékvágásban halad: a fővárosi színészetet 340,000 frttal a vidéket azonban még mindig csak szép szóval támogatja. Az az ne legyünk igazságtalanok, juttat az állam a vidéki színészetnek pénzt is, 20,000 frtot az egész ország színészetének, a mi hogy milyen óriási lendületet ad ennek a par excellence nemzeti ügynek, abból is kitapasztalható, hogy pl. belőle a pécsi színtársulatnak teljes 300 frt jutott, a mi ugyan nem elég a társulat 2 napi gázsijára, de gárdájának

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Egy aggregény életéből.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

I.

Zsurnai Miklós lehetett úgy negyvenéves. Aggregény volt és jó cimborá. Szerettük is valamennyien. Ő is jól érezte magát köztünk, fiatalok közt. Jó pajtásunk volt a szó legszorosabb értelmében. De azért tekintély volt köztünk.

Asztaltársaságunknak ő volt a feje. Ott ült mindig az asztalón. Ő volt a rendtartó köztünk, meg is becsültük valamennyien.

De meg aztán volt ebben az emberben valami, a mi tiszteletet keltett iránta. Talán a tekintetében; azokból a fekete szemekből mintha valami titkos, palástolt bú ritt volna elő; vagy az arcában, abban az erős vonású férfias arcban.

Néha, mikor legvigabban voltunk, egyszerre elkomolyodott s ha ilyenkor beszélt, remegett a hangja. De ez mindig csak pár pillanatig tartott, hanem azért észrevettük.

Kutattuk, találgattuk is az okát. Gondoltunk mindenre, — de bizonyosat egyikünk sem tudott.

Végre is elhatároztuk, hogy kiugratjuk a nyulat.

Egyszer ismét együtt voltunk. Miklós bá-

tyánk (csak így hívtuk) ott ült közöttünk s vigan kocintgatott velünk. Előfordult a szó mindenről. Én készakarva a szerelemre tereltem a beszédet s fiatalos hévvel kardoskodtam az igaz, őszinte szerelem mellett.

Miklós bátyánk csak hallgatott. Csak mikor abbahagytuk, akkor szólt oda olyan lassu, kissé remegő hangon:

— Gyerekek vagytok ti még ehhez. De hát tiétek a világ. Szeressetek is csak, de úgy, hogy senkit se tegyetek szerencsétlenné. Mert hát az a fiatal, könnyelmű vér rossz tanácsadó.

Összenéztünk valamennyien. Sohsem hallottuk még az öreget ezen a hangon beszélni.

Észrevette, hogy szavainak az értelmét keressük. Mosolygott olyan bágyadt, fanyar mosollyal. Kiitta a borát s aztán közelebb húzta székét hozzánk.

— Látom, hogy szeget ütött a fejetekbe az, a mit az imént mondtam. Hát figyeljétek ide. Mondok én nektek egy történetet, talán tanulhattok belőle valamit. Meg aztán azt is megtudjátok, miért maradtam én aggregény.

— Hurráh — hangzott ajkainkról — hiszen csak ezt akartuk.

Bátyánk szomoruan mosolygott. És ez a mosoly elcsendesített bennünket. Figyelemmel néztünk arra az emberre, ki komoly, nagyon is határozott hangon kezdett beszélni.

II.

— Olyan idős lehettem, mint ti, mikor ide kerültem a fővárosba jurátusnak. Fiatal

szívvel, vidám kedélyvel jöttem. Telve voltam ábránddal, illúzióval. Nagy reményekkel voltam eltelve. Azt hittem, az egész világ nyitva áll előttem s nekem csak be kell lépnem, hogy hódítsak.

— Csinos gyerek voltam. Szép fekete bajuszomon bizony nem egy csillogó szempár akadt meg. Hát biz' tartottam is magamra valamit.

— De hát ilyen a fiatalság. Jól is teszi. Örüljön az életnek addig, a mig örülhet. Majd úgy is megismeri a nehezebb oldalát s elég korán lesz akkor is, hogy belássa, hogy nem úgy van ám minden, amint azt ő ábrándos szívével, csapongó képzeletével kiszínezte magának.

— Hát biz' én is nemsokára megtudtam, hogy nem úgy folyik ám a világ sorja, amint én gondoltam.

— Szegény fiu voltam, kereset után kellett nézmem. Akadt is egy kis foglalkozásom, a mi hozott annyit, hogy szerényen megéltem belőle. Gond nélkül éltem. Ha valami baj ért, hamar túltettem magam rajta.

— Így folyt életem vagy egy évig. Akkor aztán forduló ponthoz értem. És itt kezdődik az én életem titka.

— Megismerkedtem egy igen kedves családdal. Olyan egyszerű, familiáris népek voltak. Csak három tagból állt a család. Az öreg Rádi bácsi, a felesége, meg egy viruló rózsaszál, a leányuk, tették ki a familiát.

öntudatára, hogy ime, az állam mégis csak gondol valamelyest rájuk.

De az állami gondoskodás ezzel még nem merült ki; szebbnél szebb tervek kergetőznek már régen a levegőben a vidéki színészet hathatósabb támogatása iránt, a melynek legjelentékenyebb része immár teljesebbé is ment. A belügyminiszter kinevezett egy legfőbb színészeti felügyelőt az egész országra s hogy ez mennyire fel fogja lendíteni színészeti ügyünket, azt gondolhatja mindenki, a ki a kormányzat egyéb ágaiban már régen működő vándor felügyelők áldásos hatását ismeri. Nem kell tehát hederíteni azoknak az elégedetleneknek a zugolódására, a kik a színészeti felügyelő állását csak holmi sineurának tartják, a melynek költsége bizony inkább ráfert volna azokra a szegény működő színészekre, akik nap-nap után áhitozzák a mannát az üres kasszából.

Lám az országgyűlésen tegnap már kisült, hogy mire való az a színészeti felügyelő. Neki tapasztalatokat kell gyűjteni a vidéki színészet állapotáról, hogy referálhasson a miniszternek, aki majd aztán ánkétet fog összehívni tanácskozássra, hogy mit tevő legyen ebben az ügyben az állam. Ime, ha nem lenne színészeti felügyelő, a miniszter mindjárt összehívhatná a szakembereket tanácskozássra, ha már az országos színészeti egyesületet, amely elégszer feltárta a létező bajokat, irányadó szaktestületnek el nem ismeri; de így szerepet kell adni annak az új főintendánsnak is, hát be kell várni míg elkészül a jelentésével.

De a vidéki színészek azért meg lehetnek nyugodva, az állami gondviselés örökdió álmaik fölött, a melyek annál edesebbek, minél kevésbé terhelik meg a gyomrukát. A színészeti felügyelő gyűjti az adatokat, amit nem szabad elhírtelenkedni, mert alapos munka időt kíván; aztán lesz majd anket, sőt a felcítált igazgatók részére talán bankett is. Ha aztán ez is

— Sokszor megfordultam náluk. Később már egész otthon voltam. Magam sem tudtam, hogy mi vonz hozzájuk, miért érzem oly jól magamat náluk. Azt hittem, az a barátságos, meleg fogadtatás, az a bizalmas bánásmód tesz nekem.

— Mikor aztán megtudtam, hogy mi az, a mi engem a jó Rádiékhöz úgy csalogat, akkor már késő volt okoskodni.

— Fiatal voltam, alig huszonegy éves; a leány meg, a szép Rádi leány tizenkilenc. Ki tehet róla, hogy egyszer csak bevallottam magamnak, hogy biz én szeretem azt a leányt.

— Nem is valami nagyon ijedtem meg e fölfedezéstől. És őszintén mondhatom, hogy sok kellemes, boldog percet töltöttem aztán Rádiéknál.

— Mert biz' én nem sok teketóriát csináltam a dologból. A legelső alkalomkor, mikor egyedül voltam a leánynyal, megmondtam neki, a mi szívemet nyomja. Megfogtam azt a kis parányi, fehér kezét és úgy mondtam neki, hogy szeretem.

— Az a leány sem csinált valami hatásos jelenetet, mint a mai leányok szokták, hanem szép csendesesen odaborult a vállamra; a kezét sem vonta vissza.

— Én meg hát csókoltam, a hol értem. A haját, szemét, arcát, meg azt a piros, meleg ajkát. Mikor ide értem, akkor már ő is csak visszaadta.

— Most is nagyon jól emlékszem még

elkészül a munkálatával, akkor lesz majd nagyobb segély is, ha az államkincstár a fővárosi színházak szubvenciója mellett ezt is megbírja.

Csak tartsák addig színészeink a kellő művészi színvonalon vidéki színésztünket, hisz oly boldogító a szegény emberre az öntudat, hogy unokáira mégis hagyhat valamit, ha egyebet nem, hát a jövő boldogulás édes reményét.

H i r e k.

Pécs, 1898. február 1

Szellemidézés Lakócsán.

Ne tessék mosolyogni.

Az ugyan, hogy Lakócsán is lábra kapott a zsáadvég divatos hóbortja és asztaltáncoltatás közben kopogó szellemekkel társalognak: így magában megmosolyogni való dolog ugyan; de az eset, mely Lakócsán a szellemidézését divattá tette: szomorú és titokzatosan érthetetlen.

Lapunk egy megbízható, szavahihető barátja értesít a lakócsai szellemidézésről bennünket, a mely a következő érdekrészletekkel bír:

A tény az, hogy Pónauer lakócsai jegyző egyetlen fiát, ki végzett jogász és vőlegény volt, elvesztette. Sorvadásban halt meg a reményteljes ifju és szülőinek bánata utána leírhatatlan volt. Kálmánnak hívták az elhunyt ifjut, a kinek szelleme azóta a házban — persze láthatatlan alakban — bárki meghívására megjelenik. Természetesen az illetőnek becsületes embernek, tiszta lénynek kell lennie, mert a szellem csak ezek hívására jelenik meg és ad feleletet. Ugy ilyen idézés alkalmával, mint máskor is kopogás által jelzi jelenlétét.

Ha idézni akarják, akkor folyamodnak az asztalkopogtatáshoz.

Egy ily idézést lapunk barátja is látott s azt a következőképp írja le:

Idéző médiumul egy parasztleány szolgál. Ez a leány sem írni sem olvasni nem tud.

Az asztalon, mely mellett a leány ül, egy háromszegletes tábla van, melynek szélére az abécé betűi vannak írva. A leány az asztal mellett ülve, jobb kezét a háromszögbe teszi és várja a kérdést.

arra, hogy milyen boldog voltam, mikor hazamentem. Persze összegondoltam én az én magányos legényszobámban mindent, a mit egy fiatal szerelmes csak gondolhat. De komolyan gondolkodtam.

— Két évem van még vissza tanulmányaimból, aztán kineveznek valahova. Egy évig még várok, s aztán már mint kérő állítok be Rádiékhöz.

— Biz' én szépen kiokoskodtam az egészet. Még a leendő fiam keresztapját is kiszemeltem, sőt ha jól emlékszem, akkor éjjel álomban már az unokáimat ringattam a térdemen.

— Szóval, boldog voltam, de nem sokáig.

— Itt megjegyzem magamról, hogy nagyon büszke, önérzetes gyerek voltam. Nem ismertem sem tekintélyt, sem akadályt. Dacoltam mindennel, még a nyomorúsággal is. Mert hát abból is kijutott ám. No de ez nem tartozik ide.

— Így folytak tehát napjaim abban az időben. Tudhatjátok, hisz ti most vagytok abban a korban.

— Csakhogy egyszer felhő tünt föl a láthatáron. Az öreg Rádiné jó asszony volt nagyon, csak egy hibája volt, hogy egy kissé nagyzó volt. Mindenről nagy hangon beszélt. A leányában legalább is leendő nagyságos asszonyt látott. Sokszor is beszélt arról, hogy milyen embernek adná a lányát.

— Mi ketten azzal a leánynyal ilyenkor

Erre a kérdező kérdez valamit.

Mindent kérdezhet, csak a jövőt nem, mert arra a kopogó szellem nem felel; valamint arra sem, ha valaki bizonyos határozott célből kérdez tőle valamit.

A kérdésre a leány keze, mintha delej vonzaná, megmozdul és egymásután gyorsan mutogatja a betűket a háromszögön, melyet gyorsan összeirnak és kész a felelet.

Egyszer az eihunyt édes anyja a pam-lagon ülve imádkozott s e közben elszunyadt, de csakhamar kopogásra riadt fel.

Másnap megkérdezték a szellemet, miért kopogott és az azt felelte reá:

— Ha valaki imádkozik, ne aludjék!

A szellemidézéseknél jelen van egyik járási (izraelita) orvos is, a ki kutatja a titokzatos jelenségeket, de semmi természetes okát eddig még nem fedezte fel.

A médiumul szolgáló paraszt leány idézés közben sohasem alszik, sem rendkívüli állapotban nincs.

És a szellem előtt nincs se távolság, se idő, se jelen, se múlt, sem titkos gondolat; csak a jövő van ő előtte is fátyolba vonva. Azt állítja, hogy a tisztító helyen van és mindig kéri, hogy imádkozzanak érte.

Egyszóval titokzatos és érthetetlen az egész dolog, de mert a szellemidézések szavahihető és képzett emberek jelenlétében folynak, ki van zárva belőle minden csaltság.

Mi azt tartjuk, az egészszsel legcélszerűbb lenne abbahagyni s nem feszíteni az amugy is enervált idegeket, a melyek manapság mindjobban hajlandók a titokzatos dolgok hajhászására.

Mert már eddig is szomorú következménye van a szellemidézésnek.

Ugyanis az elhalt ifju menyasszonya most szintén beszélt jegyese szellemével. Az ifju leány maga volt a médium s ez annyira hatott reá, hogy beteg lett, nagy beteg s féltik a haláltól.

A mi gyászos vége lenne a lakócsai szellemidézésnek.

Napirend 1898. február 2-án és 3-án.

Naptár: szerda, febr. 2. — Róm. kath.: Gyertyaszentelő B. A. — Prot.: Gy. Sz. B. A. — Görög-kel. (jan. 21.) Septuagesima. — Zsidó: Sebat 10. — Nap két 7 óra 10 perckor; nyugszik 4 óra 45 perckor. — Hold két délben; nyugszik reggel 4 óra 25 perckor. — Csütörtök, febr. 3. — Róm. kath.: Balázs. — Prot.: Auszár. — Görög-kel. (jan. 22.) Timót. — Zsidó: Sebat 11. — Nap két 7 óra 9 per-

csak összenéztünk s benne volt abban a tekintetben, hogy dejszen beszélhetsz te jó Rádiné asszony, értjük mi már egymást.

— Pedig nem egészen jól értettük. Legalább én nem egészen jól értettem a leányt.

Itt egy kissé elhallgatott az öreg. Tán belefáradt a beszédbe, vagy ki tudja, miért? Aztán megint beszélni kezdett, de már nem tudta magára erőszakolni az előbbi vidám hangot. Eddig is nehezére esett, de úgy látszott, hogy nem akart gyöngének feltűnni. Kissé lassabban is folytatta.

— Hát mint mondtam, biz' én gyakran megfordultam Rádiéknál.

— Nem tudom, miért, miért nem, de egyszer csak azt vettem észre, hogy Rádiné asszony már nem oly barátságos velem, mint volt, sőt bizonyos hidegség érzett ki a viselkedéséből.

— Ez bántotta az önérzetemet. Kutatni kezdtem az okát. Meg is találtam előbb, mintsem gondoltam volna.

— Valami ünnepnap volt, mikor én délután Rádiékhöz mentem. Csak az asszony, meg a leány voltak otthon. Jó ideig beszélgettünk már, mikor egy látogató érkezett. Lehetett úgy harminc éves férfiú. A nevére nem emlékszem, de az mellékes is. Elég az hozzá, hogy az asszony feltűnő szivességgel fogadta. Még a szalonba is bevezette, pedig azt nem igen szokta megtenni.

— Később aztán többször is megfordult

kor; nyugszik 4 óra 47 perckor. — Hold két 1 óra 21 perckor délután; nyugszik 5 óra 11 perckor reggel.

Időjárás hőmérséklet 4 Celsius fok meleg; légnymás 754. — Kilitás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint szeles enyhe idő, helyenként csapadék várható.

Nagy vásár a Tornacsarnokban a jótékony négyelet javára szerdán d. u. 2 órakor.

Polgári Dalkör közgyűlése szerdán d. u. 3 órakor saját helyiségében.

Értekezlet a párisi világiállítás tárgyában a pécsi keresk. kamarában szerdán d. e. 11 órakor.

Polgári bál a szegényház javára a Vigadóban csütörtökön.

— (**Gyertyaszentelő Boldogasszony.**) Holnap (szerdán) ünnepet ül a katolikus egyház, gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepét. Ez ünneppel a negyvenedik nap telik el karácsony ünnepe, mint Krisztus születése óta, a mely napon Mária a kised Jézust bemutatta — ősi zsidó szokás szerint — a templomban. Ekkor látta az agg Simon Jézust és mondta, hogy most már nyugodtan hal meg, mert látták szemei a világ világosságát. Ezt jelképezendő, az egyház e napon gyertyát szentel és a gyertyaszentelés után a papság és a hívők a szentelt gyertyákkal kezükben, a templomban körmenetet tartanak. A szentelt gyertyát aztán a hivek hazaviszik és a haldoklók kezébe adják, hogy a világ világossága vezesse őket át a tulvilági életbe. A holnapi ünnepet templomainkban is nagy fényvel ünneplik meg. A székesegyházban délelőtt 9 órakor kezdődik a szentmise, mely közben *Hetyey* Sámuel püspök fogja a gyertyaszentelő szertartást végezni, fényes segédlettel. Csütörtökön, Balázs napján, a szentelt gyertyákkal Balázs áldás adatik a templomokban.

— (**Gar nizon estély.**) A pécsi helyőrség tisztikara február 14-én fogja megtartani táncestélyét a Nemzeti kaszinóban, melyet már a múlt hó 29-én tartottak volna meg, ha közbe nem jön a 44. ezred egy zászlóaljának váratlan kirendelése a zavargó sokacok lecsendesítésére. Most, hogy három század visszatért, legalább annyit elértek a halasztással, hogy csak egy század tisztjei nem jelenhetnek meg az estélyen. Új meghívókat nem bocsát ki a

ez az ur Rádiéknál. Meg is tudtam, hogy kicsoda. Valami jóízűtű hivatalnok volt.

— Én ugyan nem sokat törődtem vele, pedig majdnem mindig ott talált Rádiéknál, mikor jött.

— Hanem aztán úgy véletlenül a fülembe jutott valami. Az asszonymnak egy fiatal nőrokonától hallottam. Éppen ott volt Rádiéknál s én hazakisértem. Utközben aztán Rádiéknál került a beszéd sorja s a fiatal asszonyka igen kedvesen adta tudtomra, hogy az az ur biz komoly szándékkal jár a házhoz s Rádiné nagy becsben tartja, mert hát igen jó vőnek kínálkozik.

— Én mosolyogva hallgattam az asszonykát. De ez csak beszélt tovább. Végre nagy nehezen oda lyukadt ki a dolog, hogy Rádiné asszonym biz' nem valami jó szemmel nézi az én gyakori látogatásaimat s olyan félét is emlegetett, hogy jó volna, ha ritkábban mennék, mert hát a leány már eladó s ilyen magamfajta gyakori vendég elriasztja a komoly, számba veendő férjjelölteket.

— Nekem se kellett több. Ez a sebesen pezsgő, dacos vér fellángolt bennem.

— Attól ugyan ne félj, jó Rádiné asszony, hogy én utjában állok a leányod szerencsésének.

— Elhatároztam, hogy szakítani fogok látogatásaimmal. De előbb még a leánynyal akartam beszélni. Beszéltem is vele úgy négy-szemközt.

tisztikar, de szívesen látja estélyére mindazokat, kik a 29-ére kitűzött estélyre meg voltak hiva. Testületileg hivatalosak ezen mulatságra a Nemzeti Kaszinó tagjai és a jogászok, új meghívót csak azok fognak kapni, a kik a múlt alkalomból tévedésből nem kapták meg a részükre küldöttet.

— (**Pályázat.**) A Szegzárdi állami gimnáziumnál egy tanári állás vár betöltésre. Pályázati határidő május elseje. A tanári állásra a classica-philologiai vagy a magyar-latin szakból képesített pályázók folyamodhatnak.

— (**Visszabályozási mizériák.**) A Mohács-Margitta sziget birtokosai nagy mozgalmat indítottak, hogy a Ferenc-csatorna részvénytársaságot a szigeti belvizek levezetésére szorítsák. A nevezett társaság megalakulásakor erre törvényszerűleg kötelezte magát, azonban a földmivelésügyi kormány többszöri felszólítása dacára e kötelezettségét nem teljesítette, miáltal a szigeti lakosok többszázezer forintnyi kárt szenvednek, ha a levezetés mielőbb meg nem történik. A földmivesek közt e miatt veszélyes zavargásoktól is lehet tartani.

— (**Vakmerő család.**) Két szlavoniai földbirtokos is belátogatott az országos vásárra, hogy itt lovakat vásároljon. Egy bodai parasztebertől aztán, ki a fiával együtt volt a vásáron, meg is vettek két lovat 760 forintért. Az alku megkötése után a vevők megbizták az eladót, hogy írassa át a nevükre a lovakat, mire visszajönnek. S azzal tovább mentek, hogy máshol is nézzenek lovak után. Alig haladtak száz lépésre, elébök állit egy ember, azzal, hogy a lovakat ugyanis elég olcsón vették meg, s neki még délelőtt 600 forintot be kell fizetni a takarékbán, de csak 300 forintja van. Ha be nem fizeti még délelőtt, kára lesz a dologból, mert délután nem fogadnak el befizetést. Adjanak hát neki át most mindjárt 300 forintot a lovak árából.

— Miféle lovak árából?

— Hát a mit tőlem 760 forintért meg-

— Őszintén elmondtam neki mindent. Megmondtam, hogy ezután ritkán fog látni. Aztán meg nem sokára el fogom hagyni a fővárost. Ha szeret igazán, úgy mint én, hát lesz ereje várni. Én megfogadtam neki, hogy visszajövök érte s akkor már mi sem fog boldogságunk utjában állni.

— Az a szegény leány csak sirt. Kért, hogy ne menjek, maradjak itt. Beszélt nagy szerelméről.

— Bizony, majd hogy be nem adtam a derekam. De büszkeségem nem engedte, hogy a leányra hallgassak. Meg akartam mutatni, hogy férfi vagyok, ara tetteimnek. Én nem akartam utjában állni senki szerencsésének, de meg akartam szolgálni a magam boldogságát. Ha a leány szeret, akkor tud is várni. Mert biz én úgy tettem, a mint megmondtam. Pár hét múlva elhagytam a fővárost s vidékre mentem.

— Mikor attól a leánytól elbucsuztam, akkor megkértem, hogy ha majd egyszer mást gondol, vagy ha már elmosódik majd az én képem a lelkében, akkor csak küldje vissza arcképemet, mit neki adtam. Még csak azt se kértem tőle, hogy írjon.

— Szegény leány alig tudott szólni. Egy miniatúr arcképet adott emlékül s csak annyit mondott:

— Nagyon szeretlek s nem foglak feledni soha.

vettek. A fiam már el is ment a lólevelet átíratni.

— Gib ihm, mondta erre a másik tétovázó társának s ez erre három ropogós vadonnatuj százast át is adott az embernek, a ki hálálkodva köszönte meg és elment. A két szlavoniai végezvén dolgát, délfelé visszatért. A lólevél át volt már írva s ők elővették a pénztárcájukat.

— Háromszáz forintot már kapott, itt van a többi. . .

— Én? Márhogy én kaptam háromszáz forintot? Mikor?!

Vágott közbe csodálkozva a gazda és csakugyan be is bizonyította, hogy ő el se mozdult a lovak mellől s viszont a szlavoniaiak is lassankint beismerték, hogy mégsem ő neki adták át a pénzt. Hát akkor kinek? Bizony egy vakmerő csalónak, a ki kihallgathatta az alkut s utánuk ment, hogy kicsaljon tőlük egy kis pénzt. Jól volt öltözve, hasonlóan az eladóhoz és a két szlavoniai felült neki. *Kovács* Antal rendőrbiztos elé került aztán az ügy, a hol a vevők az eladót ki is fizették az utolsó krajcárig. A csalót keresték az egész vásárban, de nem találták meg. A két szlavoniai különben keresztet is vetett a három százására; restelték is az esetet s inkább nem is kérték a további nyomozást, semhogy az esetnek nevükkel kapcsolatban hire menjen. Azt azonban megtették, hogy *ötven forint jutalmat* tűztek ki annak, a ki a csaló nyomára rávezeti a rendőrséget.

— (**Érdekes felolvasó estély**) lesz szombaton, február 5-én a pécsi kereskedelmi ifjusági kaszinóban. *Andorffy* Pétert és *Réthy* Linát sikerült megnyerni a rendezőségnek a közreműködésre. Rajtuk kívül még *Nagy* Sándor fog felolvasást tartani. Az estélyt természetesen tánc fogja követni s előreláthatólag úgy ez, mint az igen érdekes műsor nagy közönséget fog vonzani a kaszinó helyiségébe.

— (**Vasúti tiszték bálja.**) A Baranya-Szent-Lőrinci vasuti állomás tisztjei és al-

— Én elmentem. Vagy úgy két évig hirt sem hallottam Rádiékról. Tanultam, küzdöttem; azt akartam, hogy mint kész ember léphessek az elé a leány elé. Az egyik megvolt. Ember lett belőlem s nem is volt valami rossz állásom.

— Még csak napok kérdése volt, hogy mikor megyek föl hozzájuk.

— Akkor aztán kapok ám egy levelet. Megismertem a lányos irását. Amint felbontom, arcképelem esett ki belőle, rajta e néhány szó: »Késő, feledjen el!« — aztán a neve.

— Nem untatlak benneteket fiuk akkori kedélyállapotom leírásával. Fájdalmasan érintett a dolog, de gondoltam, hogy az idő majd meghozza a vigasztalást.

— Pár évre rá felkerültem a fővárosba. Ide helyeztek át.

— Ujra beleszoktam a fővárosi életbe. Kezdtém feledni a múltat. Talán a szép Rádi leány emléke is halaványult a lelkemben.

— Találkoztam egyszer aztán vele. Ő nem vett észre, de én igen. De milyen más volt, mint azelőtt, régen. Halavány, összeesett. Haja már-már őszülni kezdett, pedig alig lehetett több harminc évesnél. Arca fakó, ajkai vértelenek. Csak a szemeiben volt még valami a múltból. Az is inkább fájdalom, szomorúság.

— Hallottam is róla. A szülei elhaltak; a férje később fejbe lőtte magát. Sikkasztott és rájöttek. Az asszonymnak két gyermeke maradt, most azokat tartja. Ha jól tudom, há-

tiszti kara február hó 12-én a Hüber-féle vasuti vendéglő összes helyiségeiben zártkörű táncestélyt rendez. A rendezőség tagjai; Stárz Károly elnök, Puskás Ödön főrendező. Rendezők: Neumann Dániel, Rosenfeld Dezső, Kümmel Frigyes, Schulc Ferenc, Kocsis Vilmos, Arnold György, Rosenberg Gyula, Ritscher Béla, Nebrek János, Rodek Péter, Rabby Imre, Vecsera Antal. Személy-jegy 2 korona, Csáládjegy 4 korona. Kezdeté este 8 órakor.

— **(A polgári bál előkészítő bizottsága)** ma este 1/29 órakor tartja a bál megtartása előtti utolsó értekezletét a »Nádor« vendéglő éttermében. — Az előjelekből arra következtethetünk, hogy ezen mulatságnak sikere még azokat az igen nagy várakozásokat is felülmúlja, melyeket eddig hozzáfűztek. Tekintve a jótékony célt, a katonazenekar ingyen fog játszani, de lesz ezenkívül cigányzene is, mely mellett a csárdásokat fogják táncolni.

— **(A tűzhalál torkában.)** *Dragojlov* Drágó hercegszöllősi lakosnak a háza egyik közelebbi éjjel kigyuladt. A tűz gyorsan terjedt a ház nádas tetején és minden erőlködés hiába való volt, hogy megakadályozzák a ház pusztulását. A rozzant tető nagy zuhanással beszakadt épen akkor, mikor a gazda felesége bent volt, hogy még egyet-mást kimentsen a szobából. A szerencsétlen asszony a halál torkában állt és ott is égett volna a tűzben, ha ura s még egypár bátor ember ki nem húzzák, életük kockáztatásával, az ablakon. Így is súlyos égési sebeket szenvedett.

— **(Puskák a szegen.)** Igen ma már odakerülnek azok a fényes acélsövek, Lancasterek Lafaucheuxok s más kedves fegyverek a szegre. (Melyik vadásznak nincs egy »kedves« puskája?) Február elsején beáll az általános vadászati tilalom s a legférfiasabb sport ezer gyönyöreiről néhány hónapra le kell tenniök Nimródjainknak. Január 15-étől kezdve tilos volt már az őzbak, január 31-ikén pedig beállt a tilalom a nyulra, fácánra zakhöz jár varrni, mosni, meg ilyenféle munkákra . . .

Száraz, fojtott hangon mondta ezt már Zsurnai. Sietett, mintha attól félne, hogy az a csillogó valami még bizony aláhull a szeméből. El is hallgatott. Mi sem szoltunk. Valami nagy szánalom vette bele magát a lelünkbe. Talán azt a szép Rádi leányt sajnáltuk, vagy ezt a szép, szomorú, férfias alakot.

Miklós bátyánk bort öntött s aztán ivott. Mikor letette a poharát, elővette a zsebkenőjét s megtörölte a száját, — aztán meg nagy hirtelen mind a két szemét. Utána, mintha kissé nyugodtabban beszélt volna.

— Hát ez a sorsa a szép Rádi leánynak. Én nagyon sajnálom, mert megtudtam azt is, hogy az anyja erőszakolta a férjéhez. A leány csak áldozat volt. Nem volt neki elég ereje megküzdeni az anyjával s beváltani a nekem tett ígéretét. Én megbocsátottam neki, úgy is elég szomorú a sorsa.

— Ez az én történetem is. Ezért maradtam agglegény. Nem tudtam ezután már megtalálni az igazi utat. A Rádi leány esete nagyon megzavart. Hát nincs igazam?! . . .

— Ha az ember szeret egy leányt, azért álljon félre az utból, mert hátha mással boldogabb, szerencsésebb lesz. Ha meg elveszi, hát ki tudja, hogy akkor is nem teszi-e szerencsétlenné?! . . .

— Mind a kettő baj. Azért aztán én egyiket sem választottam. Így legalább nem teszek szerencsétlenné senkit sem.

és tuzokra is — s ezzel minden vadra, kivéve persze a duvadakat. A vadász kipucolja puskáját s odateszi az agancsfogasra a többi vadászati szerszám közé. Csak az erdészek s a vadaskerteket ápoló vadászok nem pihennek el. Ők most már kizárólag vadjaik kellő gondozására fordítják az időt, etetik, ápolják a vadat, mert úgy lesz csak megint gazdag állomány esztendőre. És nem pihentetik fegyvereket sem, sőt nagy buzgalommal pusztítják a dúvadakat, a vaddisznót, farkast, rókát, vad macskát, ragadozó madarakat — nő meg a medvét, ahol van. de ebből a gyönyörből már csak a kegyelmes és fenséges vadász uraknak szokott kijutni. Február hónapban általában a tilalom, de márciusban már ismét lehet vadászni, ahol van siket és nyirfajd kakas, ezeket március, április és májusban szabad el ejteni. Április elejétől szabad már az őzbakot is, július elejétől a szarvast, dambikát, augusztus elejétől a zörgét és foglyot; augusztus 15-én pedig ismét megkezdődik a nagyszézon szabad lesz a nyul, fácán, tuzok és császarmadár is. Megint lekerül a szegről minden puská s a vadászok pihent erővel indulnak zsákmányaik után.

— **(Uj forgalmi főnökségek.)** A kereskedelmi miniszter — mint értesülünk — Kaposvárott és a tolnamegyei Piskin még ez évben egy-egy új forgalmi főnökséget fog felállítani. A Szabadkán már múlt évben felállított forgalmi főnökségi kirendeltség pedig önálló torgalmi főnökséggé fog átalakíttatni.

— **(Pécsi felolvasó Budapest.)** Az Aquinói szent Tamás-társaság folyó hó 8-án Budapesten fölolvastó ülést tart. Az ülésen Pécsről *Rézbányay* János, pápai kamarás, fog felolvasást tartani »Az erkölcsi törvény« címen.

— **(Hütlén sáfár.)** *Pucher* József, cipész, megbizta *Csapó* Ödönt, hogy nagyobb menységben cipő-eladást eszközöljön. Hogy jobban bizalmat keltsen, jól felruházta, kiöltöztette az elhanyagolt külsejű embert, a kire tegnap 7 pár cipő eladását rábizta. A megbizott aztán gondolt egyet és úgy a rábizott

— No de azért ti csak házasodjatok öcsém! Ma már talán másként gondolkoznak a mamák, — tette hozzá Miklós bátyánk keserű rezignációval.

— Aztán fölkel, fizetett és szó nélkül távozott körünkől. Mi is nemsokára szétszözlöttünk. Tudja Isten, úgy meghatott bennünket Miklós bátyánk históriája.

III.

Nemsokára ezen est után, hogy Miklós bátyánk a fenti történetet elmondá, egyszer meglátogattam.

Szobájának ajtaja éppen nyitva volt. Ő íróasztala előtt ült. Lassan közeledtem hozzá; rá akartam ijeszteni.

Mikor már jó közel voltam hozzá, mégis csak megálltam. Láttam, hogy az öreg egy fényképet tart kezében. Egy fiatal leány képe volt, olyan kis miniatürkép. Valami volt is rá írva, alighanem a neve.

Az öreg csak nézte azt a képet hosszasán, szomorúan. Aztán úgy láttam, hogy egy könyvet morzsolt szét az ujjával. Valamit sutogott is. Csak annyit értettem belőle:

— Nem volt erőd megvárni, — pedig mennyire szerettelek . . .

Csendesen visszavonultam és úgy elgondoltam, hogy ez a szép, erőteljes ember talán mégsem azért nem házasodott meg, mert nem akart senkit sem szerencsétlenné tenni?! . . .

Vagy ki tudja, talán mégis úgy volt?! . . .

Göndör Sándor.

cipőkkel, mint a kiöltöztetésére fordított ruhával együtt megszökött. A káros bejelentette szökését a rendőrségnél s most keresik a hütlén sáfárt.

— **(Halál az árokban.)** A tolnamegyei Hidegkúton életével fizette meg az iszákosságát *Döring* János, ottani lakos. Döring igen szerette a bort s ettől becsipett állapotban a község alatti hidon akart átmenni. A hidról azonban a sötétben lebukott s a három öl mélységű árokba esvén, ott fuladt a pocsolyában. Ugy találták meg holtan másnap reggel.

— **(Késelés az utcán.)** Magyarorszáron véres verekedést vitt véghez három legény. *Jakobovits* Gergely, *Jakobovits* András, és *Horváth* Jakab ugyanis az utcán fényes nappal megtámadták *Lelovits* Ferencet és zsebkéseikkel összevissza szurkálták. Az embert véresen szabadították ki a segítségére sietők a késelő legények kezei közül, a kiket feljelentettek a bíróságnál.

— **(Szörnyű gyanu.)** Szörnyű gyanu alatt áll most egy asszony. *Pilárc* József téglamunkás felesége ez, a kit nem kisebb okért, mint azért tartóztatott le a rendőrség, hogy ő okozta volna az ura halálát. *Pilárc* József, 54 éves téglamunkás, a Zelms-féle téglágető-telepen már régebben betegeskedett, mégis azonban nem várták a halálát s ime a beteg ember szombaton este hirtelen meghalt. A szomszédok aztán rögtön suttogni kezdtek, hogy *Pilárc* halálát a felesége okozta, a ki nem igen jól bánt a betegeskedő emberrel s azt ütötte-verte. A gyanu aztán elhatott a rendőrséghez is. A holttestet megvizsgálták és a halott fején sebet találtak, a miről azt hiszik, hogy felesége okozta s e seb következtében hunyt el olyan váratlanul. A gyanuba vett asszonyt le is tartóztatták s most folytatják ellene a vizsgálatot.

— **(A rossz fiu.)** Bizony rossz fiu *Horvát* Lajos két kézi munkás, a ki a balokányi-utcában szüleinél lakik s minden keresményét a mulatságokra pazarolja, a helyett, hogy szüleit segitené. Ma délelőtt is részegen ment haza s ilyen állapotban összetört-zúzott ott mindent s mikor szülei rendőri segítségért küldtek, a rendőröknek is ellenszegült s egyiket a kezén meg is sebesítette. Miközben be-kisérték, még az utcán is folyton baj volt vele s nagy népcsődület követte a városházáig, hol elzárták, a mig kijózanodik s aztán átteszik az ügyét a bírósághoz.

— **(Álkulessos tolvaj.)** *Müller* Ferenc, egerághi lakosnak a padlásajtáját álkulesszal felnyitotta valami élelmes jómadár s elemelt onnan két zsák lisztet. Maga után szépen bezárta az ajtót s a gazda zárva is találta azt. Mikor azonban a padlásra a lisztet meg akarta nézni, hült helye vala annak. Most keresik az álkulessos tolvajt.

— **(Falusi csendélet.)** Azt hinné az ember, hogy ilyenkor téli időben olyan nyugodt kint a falukban az élet, hogy semmi sem okoz nagyobb feltűnést. A nyáron összegyűjtött eleségből iparkodik mindenki kijönni, már az olyan, aki gondolt előre a téli nehéz napokra. *Tóth* István, töttősi gazda, nyugodtan várta a tél elmúlását; még négy süldője volt az ólban, kerül azokból pecsenye, szükség esetén pénz is. Csakhogy van am

olyan ember is, a ki, — mert magának nincs, — a más jószága után nyújtja ki kezét s így esett, hogy a napokban hült helyét találta a gazda a malacainak. Kárát bejelentette a bíróságnál s az eddig ismeretlen tettest kutatják.

— **(Meglopta a tolvajt.)** *Hácsker* Pál szakályi lakostól *Bongár* Ferenc, ugyanottani lakos, két zsák búzát ellopott. A tettes a lopott búzát egy elhagyott pincébe rejtette, legalább így vallotta, mikor a csendőrök kiderítették, hogy ő volt a tolvaj. El is vezette őket a pincéhez, de már nem volt ott a két zsák buza. Tehát valaki még a tolvajt is meglopta s *Bongár* Ferenc vallomása szerint ez nem lehetett más, mint a bátyja, *Bongár* József, mert csak annak volt egyedül tudomása róla, hogy ő a pincében rejtette el a lopott búzát. Ez azonban tagadja a tettet s majd a vizsgálat fogja kideríteni, hogy ki lopta hát meg a póruljárt tolvajt.

— **(Betiltott könyv.)** Az osztrák hivatalos lap egyik számában a következő hirdetmény van közzétéve: „Ő felsége a császár nevében! A cs. k. törvényszék, mint sajtóbíró, a cs. k. államügyészség indítványára közhírré teszi, hogy a »Tiszta igazság a Rudolf trónörökös haláláról nemes Planitz Ernőtől Berlin« című nyomtatvány, a mely *Pichler A. & Comp.* 74-ik kiadásában, Berlinben jelent meg, a büntető törvénykönyv 64. paragrafusába ütközik és a sajtótörvény 493. §-a értelmében e nyomtatvány továbbterjesztését ezennel betiltja. A cs. k. ügyészség által elrendelt elkobzást helyben hagyja és a

a példányok megsemmisítését a sajtótörvény 37-ik szakasza értelmében elrendeli.»

— **(Lopás a városházán.)** Szücs Lajos szegzárdi kocsis valami mulatságból tért haza, kissé nehéz fejjel. Sietett be az istállóban levő nyughelyére. Kabátját siettében oda dobta a szecsás ládára. Másnap a mint ébred, attól lett nehéz a feje, hogy az 5 frt 2 kr készpénzét sehol sem találta. Társa úgy találta reggel az istállót tárva-nyitva, még meg is dorgálta érte, hogy olyan melege van. Pedig hát nem ő hagyta nyitva szegény, hanem a városház udvarán éjjeli munkával szorgoskodó legények. Rajtuk kereste hát a kocsis is a pénzét. Ezek azonban a csendőrség előtt nem vállalták a dolgot. A bíró azonban egyszerűen letiltotta 5 frt erejéig a gazdájuktól járó fizetésüket.

— **(Megcsipték.)** *Schwarz* Zsigmond, király-utcai kereskedő boltjában már többször vették észre, hogy egy s más portéka szőrinszálán eltűnik. Gyanakodtak is egy asszonyra, a ki többször bejárt a boltba apróbb értékű tárgyakat vásárolni s mindig ott járta után vették észre a portékák eltűnését. Ma aztán megcsipték az asszonyt, mikor egy pár gyermekcipőt és ruhácskát el akart cenni. Nyomban átadták a rendőrségnek. *Juszt Kocsis* Péterné az illető, a ki a mai lopási kísérletet persze nem tagadhatja el, de hogy előbb is lopott volna a boltból, azt tagadja. Most folytatják ellene a vizsgálatot.

— **(Ellopott zsebóra.)** *Hammer* Vendel, kovács a vásár alkalmából egy kissé

kelletlenül többet mulatott a kocsmában. Jókedve is volt és úgy ballagott hazafelé. Az uton meg akarta nézni, hogy hány óra. Mikor azonban a zsebéhez nyult, akkor vette észre, hogy nincs ott az órája. Azt bizony ellopták tőle; de hogy hol és ki, azt maga sem tudja. Jókedve persze nyomban odalett és szomorúan jelentette be az esetet a rendőrségnél, a hol megindították a nyomozást az ismeretlen zsebtolvaj feltalálása végett.

— **(Ha a cigány mulat.)** Tegnap este a feltámadt szeles, rossz idő elől egy nagy csomó oláh-cigány bevonult a vásártérről a »Fehér farkas«-vendéglőbe. Ott elfoglalták az asztalokat és csakhamar olyan mulatást csaptak, hogy a többi vendégeket már kidobással fenyegették. A tulajdonos rendőri segítségért folyamodott ellenük, de a megjelent két szál rendőrnek oda sem néztek. Épen jókor érkezett aztán meg az őrszolgálat, a mikor a nekivadult moréktól megtisztították a rendőrök a kocsmát; kocsijaikra rakták őket és szépen kikisérték egész a siklósi vámgig. Egész csomó nép követte a kitoloncolt cigányokat, a kiknek mulatsága ilyen szomorú eredményű lett.

— **(Elfoglalt szocialista röpiratok.)** Kákicsón *Bohár* Ferenc, ottani lakosnál a csendőrség egész csomó szocialista röpiratot talált, melyek tele vannak izgatató felhívásokkal. Az izgatató iratokat nyomban elkobozták, a szocialista agitátornak felcsapott embert pedig feljelentették a szentlőrinci járásbírósnak. Itt említjük meg, hogy a napok-

Doktor Rendonat sürgősen hívták. Ruscaglia asszony, aki Carlót nagy sopánkodással kísérte a pályaudvarra, egészen magánkívül volt, mikor az orvost meglátta. Erminiát ágyba döntötte a láz, mely oly erővel tört ki, hogy a szegény félrebeszél. Rendon egy pillanat alatt talpra állította az egész házat s két társát elhívatta tanácskozássra. La Ferlita úgy járt szobáról-szobára, mint a holdkoros.

— Mi a véleményed? — kérdezte Rendonat.

— Majd csak holnap mondhatom azt meg.

Éjfél felé táviratot kapott Rendon Aci Realeből.

— Sürgönyözzetek vissza, hogy nem jöhetnek — mondta Giorgionak türelmetlenül az orvos.

La Ferlita egész éjszaka a beteg ágya mellett virrasztott s úgy tetszett, hogy többet szenved, mint a felesége.

Másnap valamennyire csökkent a láz és Erminia visszanyerte az eszméletét, de az állapota még mindig nagyon aggasztó volt.

— Mondjál már valamit? — sürgette La Ferlita Rendonat, mikor a másik két orvos eltávozott.

— Rosszabbul nem vagyunk, mint tegnap — felelte mogorván.

— Megmenthető?

— Azt még nem mondtam; majd elválnak.

Orvosok, barátok, barátnők jártak a szalonban ki és be egész nap. Lassan és szomorúan közeledett az este, a tikkasztó, holdfényes, illatos nyárest. A lámpákat meggyújtották. A kocsi zörgése, a lópaták csattogása most,

Másnap a nényével bucsuzni jött Carló.

— Elutazol Carló? — kérdezte tőle remegő hangon, anélkül, hogy ránézne.

— Igen.

Magukra maradtak.

— Mikor utazol? — kérdezte Erminia, lassu sirástól fojtott hangon.

— Vasárnap este.

— Eljössz még? . . .

— Igen.

— Mindennap addig.

— Igen, hiszen már csak két napom van hátra.

— Isten veled!

E percben rontott be Ruscaglia.

— Giorgio azt mondta, hogy kevés fáradtsággal kieszközöli, hogy hat hónappal meghosszabbítsák a szabadságodat, Carló fiam! — jelentette ki diadalmasan.

La Ferlita úgy érezte, hogy kést forgatnak meg a szívében, mikor anyósa ezt a kérését előadta. A lelkének nemessége azonban győzedelmeskedett a féltékenységen. Este nagyon aggasztónak tartotta Erminia állapotát.

— Hiszen te szenvedsz! — mondta ijedten. — Beteg vagy, nagyon beteg. Mindjárt hívatom Rendonat.

— De miért tennéd? Biztosítalak, hogy egészen jól érzem magam.

Giorgio megakart fogni a kezét, de nem volt elég bátorsága hozzá.

— Erminia — könyörgött Giorgio — neked nincs jogod kacérkodni a halállal. A te életed a fiadé, ha már én senkid sem vagyok.

ban megirt ama hírünkben, mely arról szólt, hogy Kákicson egy Horvát Lajos nevű szocialistát agyonveréssel fenyegettek, az ott megemlített Horvát Lajos nem ugyanazonos a Pécsen lakó Horvát Lajossal, a ki különben maga is a szocialista apostolok közé tartozik és a lefoglalt röpiratokat — állítólag — ő küldte Bohár Ferencnek.

— (Két család harca.) Babits Cvetkó decsi lakos Gungl Ádám szálkai lakosnál szőlőtökét irtott. Mig ő nagy serényen dolgozott, otthon furcsa dolog adta elő magát. Cvetkó szomszédjának, Reinsbach Ferencnek felesége Unnenhoffer Ágnes, a nála disznótorban levő Reinsbach Sándornéval, meg Reinsbach Annával — elverték Cvetkónét, született Radánovics Rákhelt. Az elagyabugyált Cvetkóné asszony nehezen várta haza férjét, s a mint megjött, menten elpanaszolta neki a rajta esett sérelmet. Cvetkó uram erre kérdőre vonta a háza előtt elhaladt Reinsbach Ferencet a felesége bántalmazásáért, mire szépen összevesztek. Reinsbach segítségért kiáltott s erre testvére János jelent meg a tett színhelyén, ketten aztán neki estek Zvetkónak — s verekedésre került a dolog, melyből ismét Cvetkó huzta a rövidebbet, mert biz ő kelmét jól elverték, sőt baltáját, és pisztolyát is elvették tőle. A több tagu Reinsbach familia erősen tagad, — de két tanu is van ellenük s így Babits Cvetkónak, meg élete párjának, Radánovich Rákhelnek van reményük, hogy ők nevetnek utoljára.

Művészet, irodalom.

○ Elmaradt vendégszereplés. Gergely Gizellának, az aradi szintársulat énekesnőjének vendégszereplése, mely ma és holnap estére volt jelezve, bizonytalan időre elmarad, mert egy tegnap érkezett sürgönyben lett értesítve az igazgató, hogy Gergely Gizella betegsége miatt nem jöhet most; de azért, szerződés levén a célja itteni felléptének, az nem fog teljesen elmaradni s ha egészségi állapota megengedi, már a jövő héten el fog jönni vendégszereplésre. —

Törvénykezés.

§ Addig jár a korszó a kutra . . . Kőszegi Ferenc, 18 éves, pécsi lakos egy házban lakik Kiss János, pincemunkással. Ennek felesége, asszonyok szokása szerint eldicsekedett Kőszegiéknél, hogy nekik pénzük van és pedig meglehetősen összeg. Ez nagyon izgatta a legény birvágját és gondolkozott rajta, hogy miként juthatna ő a pénzhez. Próbálgatás után rájött, hogy az ő konyhakulcsuk nyitja a Kissék lakását és így ezen kulcs segítségével háromszor ment be az idegen lakásba és ott kutatva, megtalálta a pénzt tartalmazó börtárcát egy szekrényben, mely két alkalommal nyitva volt, egyszer pedig a kulcsot a szekrény oldalába vert szegről akasztotta le. Egyszer három darab ötöst, kétszer pedig két-két tizest vett ki a pár száz forintot tartalmazó tárcából és negyedszer is megakarta dézsmálni annak tartalmát, midőn rajtavesztett. Kissné épen akkor jött haza, midőn alkulcsal kinyitotta az ajtót és fel-

jelentette. A tegnapi végtárgyaláson töredelmesen beismert mindent s elmondotta azt is, hogy a lopott pénzt elmulatta barátaival, Csonka József és Horváth Sütke Imre pécsi legényekkel. Voltak ők mindenfelé; cukrászdában, süteményre csokoládét ittak s a csokoládé leöblintését sörrel eszközölték a legközelebbi korcsmában. A mulató kedvü, megvendégelt cimborák is elismerik, hogy együtt voltak Kőszegivel, a ki mindnyájukért fizetett, de hogy tudták volna a pénz lopott voltát, tagadják. Az ügyész azonban indítványt tett, hogy a két másik legény is a bünperbe vonassék orgazdaság miatt s a törvényszék elfogadta az indítványt, vád alá helyezte őket. Mivel azonban Horváth Sütke Imre a vád alá helyezési határozatot meglebbezte, egyelőre el kellett napolni a tárgyalást, s bevárni, míg a felső bíróság a felebbezést elintézi.

§ Adófizető szocialista polgár. Ily titulussal tisztelte meg saját magát Gáspár István pécsi lakos, a ki 1897. november 22-én a Kész Ferenc kocsmájában ugyancsak jókedvre derült a szesztől és lármázva, énekelve haladt az utcán. Előbb Gergely rendőr figyelmeztette csendesebb viselkedésre, de alig haladt 100 lépésnyire, újból hangoztatta, hogy ő adófizető szocialista polgár létére nem fél a rendőrtől s midőn ezért Fodor rendőr csendre intette, bátorságát bebizonyítandó, azt torkon ragadta, de porul járt, mert bekisérték s hatóság elleni erőszak miatt itélt tegnap fölötte a kir. törvényszék. Azzal védekezett, hogy teljesen részeg volt s nem tudta mit

— Holnap beszéljünk erről — válaszolta a lemondás bus hangján Erminia.

Elküldött a feleségem az orvosért? — kérdezte másnap reggel Giorgio a szolgáját.

— Nem — felelte a komornyik.

— Jól van, elmehet.

Erminiához akart menni, de az ajtótól visszafordult és haragosan járkált föl s alá a szobában. Végre az íróasztalhoz ült és hosszasan nézte az órát, mintha egy végzetes perc közeledését lesné.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET.

Erminia is álmatlanul töltötte az éjszakát.

Mikor egy órakor csöngetést hallott, a füléig pirulva hajolt himzörámája fölé; a keze reszketve huzogálta a selyemszálakat. Carló köszöntött be.

— Mit határoztál? — kérdezte tőle némi habozás után Erminia, fel sem tekintve a himzésről.

— Még nem tudom — felelte alig hallhatóan.

— El kell utaznod. Az anyám, látod, csak úgy beszél a világba, anélkül hogy tudná, voltaképpen miről is van szó. Ha az én tanácsomra hallgatsz, nem rontod meg az életpályádat. Igazán kár volna . . . Utazz el . . . Utazz el . . .

— Akarod?

— Azt akarom, hogy kötelességtudó légy. Mindnyájunknak kötelességtudónak kell lenni, Carló.

— El fogok utazni — mondta; az arca halálsápadt volt, a hangja reszketett a felindulástól. — El fogok utazni még ma este.

Erminia még jobban a himzés fölé hajtotta fejét, hogy elrejtse könnyeit. Hirtelen kezét nyújtotta Carlónak.

— Addio! Megteszem a mit a kötelesség parancsol.

— Addio! — ismételte Erminia.

csinál; de kiderült, hogy azért a rendőröktől meg is akart szökni, mikor azok bekisérték s csak úgy foghatták el újból, mert gyors futása közben elesett. A törvényszék tekintettel az enyhítő körülményekre 2 heti fogházat rótt rá; az ítélet jogerős.

§ **Vendéglátó háziasszony.** Igaz, hogy nem valami barátságos vizit volt az, a mit dr. Flóris Endre, Cziglányi Ede végrehajtó és Dexler Ádám községi esküdt kíséretében Gungl Mártonné szül. Auth Éva püspöklaki asszonynál tett, de a fogadtatás sem volt másféle. Ugyanis az asszony kalács és sligovica helyett fejszét ragadott a fiskálisra, a ki így kénytelen volt egy öleléssel kiszorítani a gyilkoló szerszámot a menyecske kezei közül, de egyszersmind a törvényszéknél is panaszt tett ellene. A tegnapi végtárgyaláson a vádlott azzal védekezett, hogy nagyon el volt keseredve, mikor látta, hogy a leányának a holmijait is lefoglalják, a mit szolgálata alatt szerzett magának s ha fejszét ragadott is, azzal kárt senkiben sem tett és nem is akart tenni. A törvényszék 8 napi fogházat rótt rá, a miben ő is, a panaszos is megnyugodtak.

Közgazdaság.

□ **Állatjárványok.** A legújabb statisztikai kimutatás szerint megyénkben a következő állatjárványok uralkodnak: lépfene: Nagy-Bicsérd 1 udvar. Veszétség: Bellye 1 ndv., Dályok 1 udv., Mohács 1 udv., Kővágó-Szöllős 1 u., összesen 4 község 4 udvar Sertésorbánc: Vaiszló 1 udv. Sertésvész uralkodik Dencsháza, Hidvég, Ipacsfa, Maty, Terehegy, összesen 5 községben. — Somogy megyében lépfene 2 községben 2 udvarban, veszétség 4 községben 5 udvarban, ragadós száj és körömfájás 1 községben 1 udvarban, sertésorbánc 1 községben 1 udvarban, sertésvész 26 községben konstatáltatott. Végül Tolnamegyében lépfene 1 községben 1 udvarban, veszétség 6 községben 6 udvarban, ragadós száj és körömfájás 1 községben 2 udvarban, tenyészbenáság 1 községben 1 udvarban, sertésorbánc 1 községben 1 udvarban, végül sertésvész 11 községben uralkodik. Pécssett bőrféreg 1 udvarban uralkodik.

□ **Felhívás selyemtenyésztésre.** Bezzeredy Pál szegzárdi selyemtenyésztési miniszteri megbízott kibocsátotta az 1898. évi selyemtenyésztésre vállalkozók feljegyzési ívét. Évről-évre több a jelentkező, mert e minden fáradság és költség nélkül üzhető foglalkozás jó keresetet nyújt a nehezebb munkára alkalmatlan nőknek és gyermekeknek. Az állam ellátja őket ingyen petével, falevelet szolgáltatnak az utszéli eperfák, a gubókat pedig kilóját 1 frtért beváltják. Jelentkezni Pécssett is lehet a rendőrkapitányságnál, hol a kellő utbaigazítást és felvilágosítást minden vállalkozónak megadják.

□ **Kertészeti Értesítő.** Nowotarsky A. és fia, kereskedelmi műkertészek és faskolatulajdonosok, kiknek cége 47 év óta áll fenn, most adták ki a téli idényre szóló Értesítőjüket. A tartalmas füzetben a legkitűnőbb konyhakerti magvak, virágmagvak, gyümölcsfák, diszfák és cserjék, kerti virágnövények s minden a kertészetbe vágó cikkek bőven vannak felsorolva.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése február hó 1-én. (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Ma a belügyminiszteri tárca költségvetésének részletes tárgyalását folytatták.

Pichler Győző szólalt fel a közbiztossági kiadások tételénél és vehemens beszédet mondott a budapesti államrendőrség ellen. A rendőrség megtámadja az egyéni szabadságot és a házi tüzhely békéjét; beleavatkozva a családi viszonyokba, házasságbontó akadályokat elősegítő közeg lesz. Ennek igazolásul elmondta a Prónay-féle esetet, mikor a rendőrség egy leányt el akart toloncolni, mert egy ifju el akarta venni a családjá ellenére.

— Gyalázat! Botrány! Szégyen! kiáltották erre balfelől.

Egy nőt kihallgatás címén reggel kilenc órától esti tizenegy óráig étlen, szomjan ott tartott a rendőrség, folytatja Pichler.

— Barbarizmus! szólt Justh Gyula.

A rendőrség egyszer berontott egyik elemi iskolába — folytatja beszédét a szónok — és magukkal hurcoltak két 10—11 éves leánykát, hogy tanukul kihallgassák egy kétes hölgy ügyében.

— Gyalázat! kiáltott közbe Hentaller Lajos. Fel kell pofozni az ilyen rendőrséget! Botrány!

Madarász Imre: Ez jogállam!?

Pichler Győző: A rendőrség külpolitikát üz. Nagy érdeklődést mutatott legújabbban a Balkán-félsziget iránt. Egy velünk barátságos viszonyban álló állam fejének szívügyeit magáévá tette, kompromittálva annak uralkodóját. Végül kijelenti, hogy a tapintatlanságok, jogtiprások, törvénysértések konglomerátumának képviselőjeként ott áll a rendőrség élén Rudnay Béla főkapitány. Nem fogadja el a tételt.

Beszédét a szélsőbalon éljenzés követte.

Olay Lajos megdöbbenőnek mondja a képet, a mit Pichler festett. Ő csak röviden azt akarja kérni, hogy vegyék ki a rendőrség kezéből az előnyomozást.

Helyeslést keltettek Olay szavai is a szélsőbalon.

Utána Visontai Soma, majd Percel Dezső belügyminiszter beszéltek, védve a rendőrséget.

TAVIRATOK.

— **Megnyúlt orruak bankettje.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Brassóban a kudarcot vallott szász asszonyok tiszteletére rendezett banketten ötszáz teríték volt ugyan, de nagyobbára szász parasztok ülték körül az asztalokat, melyek körül a szász asszonyok póruljárt

deputációja megnyúlt orral foglalt helyet. Szörnyű mérges volt a diszes banketten a hangulat. Lurtz ügyvéd kikelt a magyarok és a kormány ellen és buzdította a szászokat, hogy ne engedjék a névmagyarosítást terjedni. A dühös szónok kikelt Vilmos császár ellen is, a ki megfosztotta a szászokat a reménytől, hogy Németországra támaszkodjanak.

— **Ős-Budavár veszedelme.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A fővárosban tegnap este óriási szélvihar dühöngött, mely különösen nagy károkat okozott a városligeti Ős-Budavár gyenge lábon álló épületei között. Legnagyobb részük romba dőlt.

Szerkesztői üzenetek.

D. K. Ócsárd. Post festa jött a panasz. Különben éppen az áll az önök érdekében, hogy ilyen panaszokat ne szellőztessenek s ne vágják utjat a jövőben még megnyilatkozható jóakarataknak.

K. E. Szeged. Megkaptuk. De, csak ha az egész a kezünkben lesz, akkor ítélni tudjuk meg s csak akkor kezdjük közölni is.

T. Á. Kisasszonyfa. Üdv és köszönet. Alkalmadtán felhasználjuk a hangulatos dolgokat.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

A BENSON-féle tapasz

következő betegségeknek és bántalmaknál használható állandó sikerrel: csípő fájás, idegfájdalom, helybeli csúz, hátszagatás, hátgyöngeség, hátgerincez bántalmak, hörghurut, asthma, megrándulások, idegbántalmak, az ízületek bönasága stb. A hatás bámulatos, közvetlen és tartó.

1 darab ára 60 kr., a pénz előleges beküldése mellett bérmentve 75 kr.

Főraktár: Gyógyszertár a »Nádor«-hoz Budapest, VI., Váci-körút 17.

Kapható Pécssett: Sipőcz István, Zziga László és Göbel Kálmán gyógyszerész uraknál.

RICHTER-féle HORGONY-PAIN-EXPELLER

Linimentum Capsici compos.

Ezen hirneves háziszser ellentállt az idő megpróbálásának, mert már több mint 27 év óta megbízható, fájdalomcsillapító bedörzsolésként alkalmaztatik közszenél, csúznál, tagzaggatásnál és meghüléseknel és az orvosok által bedörzsolésekre is mindig gyakrabban rendeltetik. A valódi Horgony-Pain-Expeller, gyakorta Horgony-Liniment elnevezés alatt, nem titkos szer, hanem igazi népszerű háziszser, melynek egy háztartásban sem kellene hiányozni. 40 kr., 70 kr. és 1 frt. üvegenkénti árban majdnem minden gyógyszerertárban készletben van; főraktár: Török József gyógyszerésznél Budapesten. Bevásárlás alkalmával igen óvatosak legyünk, mert több kisebbbértékű utánzat van forgalomban. Ki nem akar megkárosodni, az minden egyes üveget „Horgony” védjegy és Richter özégjegyzés nélkül mint nem valódit utasítsa vissza.

RICHTER F. AD. és TSA., csász. és kir. udvari szállítók, RUDOLSTADT (Thüringia).

KÖHÖGÉS,

rekedtség és elnyájkasodás ellen a legjobb hatású szer a RÉTHY-féle

pemetefü-cukorka,

mely ezen bajokat gyorsan megszünteti, kapható minden gyógyszerárban. Egy doboz ára 30 kr. 5 dobozzal 1 ft 50 kr-ért bérmentve küld.

Réthy Béla

gyógyszerész Békés-Csabán.

Csak akkor valódi, ha minden doboz fenekén aláírásom látható.

Réthy Béla
gyógyszerész

94. sz.

tlkv. 1898.

Árverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a pécsi kir. járásbíróóság 1896. évi 26120. számú végzése következtében, Haberényi Gusztáv javára, Bajnovits Ármin ellen 320 frt s jár. erejéig foganatossított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 1100 frtra becsült butorból álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a pécsi kir. bíróság 794. 1898. sz. végzése folytán 320 frt tőkekövetelés, ennek 1896. évi augusztus hó 5-ik napjától járó 6% kamatai és pedig összesen 42 frt 93 krban bíróilag már megállapított költségek erejéig Pécssett, Petrezselyem-u. leendő eszközlésére 1898. évi február hó 10. napjának délutáni 3 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. törvénycikk 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adni.

Kelt Pécssett, 1898. évi január hó 30. napján.

Fonyó István

kir. bir. végrehajtó.

6460. sz.

tlkv. 1897.

Arverési hirdetmény.

A sásdi kir. bíróság mint tlkvi hatóság közhírré teszi, hogy Taksonyi János végrehajtónak, Taksonyi László és Taksonyi Lajos végrehajtást szenvedők elleni 66 forint 16 kr. tőke és jár. iránti végrehajtási ügyében a sásdi kir. bíróság területén lévő, Liget és határában fekvő, a ligeti 147. sz. tjkvben foglalt 127. hrsz szőlő és présház a végrehajtási törvény 151. §-a alapján egészben 310 frtban az árverést ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1898. évi február hó 15. napján délelőtt 10 órakor Ligeten a községi házban megtartandó nyilvános árverésen, a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis 31 frt készpénzben, vagy az 1881. évi 60. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881: november 1-én 3333. sz. alatt kelt I. M. rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881: 60 t. c. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Sásdon, 1897. évi december hó 22. napján, a bíróság mint tlkvi hatóság.

Warga Jenő.

kir. aljárásbíró.

20289. sz.

tlkv. 1897.

Árverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék, mint tlkvi hatóság közhírré teszi, hogy Szuly János ügyvéd által képviselt Kaposy Béla köv.-szőlősi lakos, ugy Szuly János ügyvéd és Eisner Dóczi vállalkozó végrehajtatóknak, Morva Gyula végrehajtást szenvedő ellen 25 frt, 33 frt 65 kr. 11 frt és 6 frt 72 kr. tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a pécsi kir. törvényszék és a pécsi kir. járásbíróóság területén levő, K.-Szőlős község határáiban fekvő, következő ingatlanokra: 1.) a köv.-szőlősi 463. sz. betétben † 1. sorsz. 3603/2 hrsz. szántóra 24 frt becsárban; 2.) a köv. szőlősi 372 sz. betétben I. 1—2. sorsz. 141. és 142. hrsz. 161. sz. ház, udvar és kertre 236. frt becsárban; 3.) a köv.-szőlősi 19. betétben I. 1—2. sorsz. 135. és 136. hrsz. 181. sz. ház udvar és kertre 171 frt becsárban és végül 4.) a köv.-szőlősi 115 sz. betétben † 3. sorsz. 3603/1 hrsz, szőlőre 114 frt becsárban az

árverést elrendelte s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1898. évi március hó 4. napján d. e. 9 órakor Kővágó-Szőlős község bírói házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10 %-át vagyis 2 forint 40 krajcár, 24 forint 60 krajcár, 17 frt 40 kr., illetve 11 frt 40 krt készpénzben, vagy az 1881: évi november hó 1-én 3333. szám a. kelt I. M. rendelet 8. §-ban kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881: 60. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Pécssett, 1897. évi december hó 4-ik napján. A kir. törvényszék tlkvi hatósága.

Bogyay Pongrác

kir. törvényszéki bíró.

1898

Vetés ideje: Augusztus és szeptember.

Éltetés távolsága: 15—20 cm.

Talaj minőség: jól trágyázott.

Mauthner-féle magvak.

Aussaatzeit: August und September.

Pflanzweite: 15—20 Cm.

Bodenbeschaffenheit: Gut gedüngt.

A MAUTHNER-féle

hirneves

konyhakerti- és virágmagvak

zárt és hatóságilag védett csomagokban, a törvényesen bejegyzett

medve-védjeggyel

valamennyi nagyobb

fűszer- és vaskereskedésekben kaphatók.

A Budapesten Andrassy-ut 23. szám alatt létező Mauthner Ödön cég csakis olyan csomagoknál vállal teljes jótállást egészen friss és valódi magvakért, a mely csomagok ragasztva, a medve-ábrával és a Mauthner névvel jelölve, ugy a mint a mellékelt rajz is mutatja.

Pályázati hirdetmény.

A „Pécsi takarékpénztár“ részvénytársaság igazgatósága ezen intézetnél betöltendő, 800 frt évi fizetéssel javadalmazott s végleges alkalmazás esetén nyugdíj igénynyel járó

segédkönyvelői állásra

pályázatot hirdet.

A kérvények a pályázó életkorát, képesítését, eddigi alkalmazását igazoló okmányokkal felszerelve bezárólag f. év február 20-ig alulírott igazgatósághoz nyújtandók be.

Az igazgatóság az állásnak a kérvényezőök egyikével betöltésére kötelezve nincs.

A betöltendő állás f. év április 1-én eifoglalandó, s óvadékul a fizetés kétszerese leteendő.

A segédkönyvelő egy évi próbaidőre fog alkalmaztatni, a melynek leteltével további, illetőleg végleges alkalmaztatása felett az igazgatóság határoz.

Pécssett, 1898. január 28-án.

A „Pécsi takarékpénztár“

igazgatósága.